

Иван Вазов

Малини

Чакай, момне, стой да зърна
тия очи сини,
твойта кошница е пълна
с алени малини.

От зори си ги забрала
със розови пръсти,
брала си ги, па си пяла
сред горитегъсти.

Постой, момне, за почивка,
вечера е хладна:
за реч топла, за усмивка
душа имам гладна.

Чужденец съм в тез долини,
планини омайни,
много нещо с теб дели ни,
малко ний се знайме!

И аз, и ти йощ сме млади,
живот ни очаква,
но орисница ни даде
участ не еднаква.

Твойто бъдеще ти свети,
мойто в мрака тъне;
твоят път е пълен с цвете,
моят само с тръне!

Една песен в тез години
тебе те размива,
една кошница с малини
прави те щастлива.

Теб те чакат там в колиби
песни и другарки,
може би и мило либе
за целувки жарки.

Аз, девойко, в бой със злото

младостта погубих,
много идоли в живота
любих и разлюбих.

В радостта наидох отрова,
в любовта-измена –
Мойта скръб за теб е нова,
мойта реч студена.

Чужди сме си ние двама.
Ти се удивляваш?
По-добре е нужда няма
да ме разумяваш!

Берковица, 1880

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5136>]